

Duch proroctva: Čas omeškania a polnočný výkrik

Dve tabule Habakuka

Jeff Pippenger

2012-10-14

Dve tabule Habakuka 2 z 95

Pochopenie milleritského kalendára a času meškania

V našom poslednom výklade vyvstala otázka, ako môže byť 22. október 1844 desiatym dňom siedmeho mesiaca, ak je 22. marec 1844 prvým dňom prvého mesiaca. Milleriti v marci 1844 nesprávne pochopili to, čo pokladali za koniec roku 1843. Po tomto sklamaní znovu preskúmali biblické počítanie času. Toto je vysvetlené v knihe Gerharda Damsteegta *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, osobitne na stranách 89 a 92. Keď sa domnievali, že rok 1843 sa skončil, nanovo prehodnotili dve zložky svojho chápania času: prechod z roku 1843 na rok 1844 a dni, ktoré označujú začiatok a koniec rokov, aby mohli vypočítať desiaty deň siedmeho mesiaca.

Často zdôrazňujem, že od 22. marca do 22. októbra je sedem mesiacov. Nenaznačujem tým, že ide o Hnutie siedmeho mesiaca, no je zaujímavé, že milleriti verili, že 22. marec bol významný, a je to užitočný myšlienkový orientačný bod — o sedem mesiacov neskôr vás to privedie k 22. októbru. Toto je fakt.

Sklamanie a čas omeškania neboli naplnením časového proroctva, ale skôr výsledkom nepochopenia zo strany milleritov. Ich nepochopenie naplnilo čas omeškania i sklamanie; nejestvovalo nijaké konkrétne proroctvo, ktoré by uvádzalo, že čas omeškania sa začne v určitom bode. Ich presvedčenie, že rok 1843 sa skončil 22. marca 1844, vyvolalo sklamanie.

Damsteegt hovorí:

Hoci v hlavných milleritských periodikách prevládal karaimský výpočet, ktorý kládol koniec židovského roka na nov mesiaca 17. apríla 1844, väčšina veriacich očakávala Kristov návrat 21. marca 1844. Mimo milleritského hnutia bol 21. marec všeobecne známy a panovalo veľmi rozšírené očakávanie úplného zvrátenia celého systému adventizmu v ten deň.

Včera sme čítali, že Miller očakával tento dátum. Väčšina milleritov hľadela na tento dátum a aj ich odporcovia to vedeli a sledovali ho ako dôkaz, že milleriti sú falošní. Toto bolo všeobecne prijímané chápanie. Keď tento dátum pominul, začali dôkladnejšie skúmať časové proroctvá, čo ich privedlo k 22. októbru 1844. To poskytuje orientačný bod pre otázku, ktorá včera vyvstala.

Čas meškania a prvé videnie Ellen Whiteovej

Dnes chcem venovať viac času obdobiu meškania. Je to dôležité, pretože sa zaoberáme prvým videním Ellen Whiteovej, v ktorom hovorí, že jasné svetlo na začiatku cesty do neba bolo Polnočné volanie, a ak toto svetlo popriete, spadnete z cesty do neba. Snažím sa preukázať, že Polnočné volanie v jej videní zahŕňa celé dejiny posolstva druhého anjela.

Osobne nemám nijaký problém povedať, že polnočný krik v tom videní, ktorý je na začiatku chodníka a vrhá svetlo po celej ceste, predstavuje dejiny mileritov od roku 1840 do roku 1844. Dynamiku týchto dejín treba správne pochopiť. Samotné naplnenie polnočného kriku prebiehalo od 12. do 17. augusta, keď bolo posolstvo predložené na táborovom zhromaždení v Exeteri, a potom niesli toto posolstvo približne dva mesiace — september a október, dva mesiace a päť dní. Pred 22. októbrom sa pripravovali na Pánov návrat. Toto dvojmesačné obdobie je dejinami polnočného kriku. Toto obdobie však nemožno pochopiť bez porozumenia krokom, ktoré k nemu viedli. Pre mňa je polnočný krik v presnejšom zmysle dejinami času meškania, pokračujúcimi až do 22. októbra 1844.

Určenie miesta trojanjelského posolstva

Tu sú dejiny rokov 1840 až 1844. V Duchu proroctva sa nachádza viacero pasáží, v ktorých nám sestra Whiteová hovorí, že potrebujeme vedieť, kam zaradiť posolstvá. Keď začnete posolstvá zaraďovať, uvedomíte si, že všetky posolstvá prichádzajú v určitom bode času a potom sú zmocnené mocou.

Prvý anjel prišiel v roku 1798 v čase konca, keď je kniha Daniel odpečatená a nastal vzrast poznania. Posolstvo prvého anjela nadobúda moc 11. augusta 1840, keď je pre celý svet potvrdený princíp deň za rok, čím je privedený dolu anjel zo Zjavenia 10, ktorý symbolizuje zmocnenie posolstva prvého anjela.

Druhý anjel prišiel v júni 1842. Včera sme čítali, že v júni 1842 pán Miller predniesol svoj druhý cyklus prednášok v zbore na Casco Street. Až na niekoľko výnimiek protestantské cirkvi zavreli svoje dvere. Teda v júni 1842 prišlo posolstvo druhého anjela, pretože keď protestantská cirkev zavrie svoje dvere pred posolstvom prvého anjela, stáva sa súčasťou Babylonu. Posolstvo druhého anjela je výzvou vyjsť z Babylonu. Je postupné.

Sestra Whiteová nám hovorí, že hoci protestanti začali zatvárať svoje dvere v júni 1842, výzva vyjsť z Babylonu — obsah posolstva druhého anjela — sa v skutočnosti nezačala až do leta 1844.

Posolstvo druhého anjela prišlo v júni 1842 a je zmocnené posolstvom polnočného volania, 12.–17. augusta 1844, na táborovom zhromaždení v Exeteri.

Tretí anjel prišiel 22. októbra 1844, pretože v ten deň sa otvorila cesta do Svätyne svätých, kde ľudia môžu pochopiť, že Kristus je teraz Veľkňazom vo Svätyni svätých. Tam je rozpoznaná archa zmluvy a v arche sa nachádza Desatoro prikázaní. Keď bola sestra Whiteová vzatá do Svätyne svätých a hľadala na Desatoro prikázaní, videla, že prikázanie o sobote žiarilo nad ostatnými, čím označovalo význam soboty v posolstve tretieho anjela. Bude to skúška v otázke soboty alebo nedele. Dňa 22. októbra 1844 prišiel obsah posolstva tretieho anjela.

Jednou charakteristikou všetkých troch posolstiev je, že keď v roku 1798 prišlo posolstvo prvého anjela, nikto mu nerozumel. Pán povolal Williama Millera, aby bol poslom prvého anjela, ale až v roku 1818 — o dvadsať rokov neskôr — začal Miller tomuto posolstvu rozumieť. Posolstvo prišlo, ale trvá určitý čas, kým ho Boží ľud rozpozná, a potom je zmocnené.

Posolstvo druhého anjela prišlo v júni 1842, ale nijakí milleriti v roku 1842 nezačali nazývať protestantské cirkvi Babylonom. Ešte to nerozpoznali. Až v lete roku 1844 to začali rozpoznávať a vyzývať ľudí, aby vyšli z cirkví. Posolstvo prichádza, potom je pochopené a potom je zmocnené.

Dňa 22. októbra 1844, keď mal Hiram Edson videnie o tom, že Kristus prechádza zo Svätého miesta do Najsvätejšieho miesta, dostali isté svetlo o zmene Kristovej služby. No 23. októbra 1844 Hiram Edson nebol pripravený napísať článok ani kázať kázeň o tom, že nedel'a je znamením šelmy. Posolstvu tretieho anjela nerozumeli až do obdobia po tomto čase.

Posolstvo tretieho anjela je posilnené, ako adventisti siedmeho dňa vedia, keď sa k nemu pripojí štvrtý anjel zo Zjavenia 18. Tí, ktorí to sledujú prostredníctvom živého vysielania alebo neskôr na DVD, môžu chcieť polemizovať o načasovaní pripojenia štvrtého anjela k tretiemu dňa 11. septembra 2001. V tejto chvíli o tom nevznášame nijaké argumenty, ale ani to nepopierame: štvrtý anjel sa pripája k tretiemu anjelovi pri páde Dvojčiek, a tu je Posolstvo tretieho anjela posilnené.

Všetky tri posolstvá anjelov majú tieto charakteristiky: prichádzajú, sú pochopené a potom sú zmocnené.

Dve zatvorenia dverí a očisťovania chrámu

V júni roku 1842 sa začali zatvárať dvere, čo bolo označené tým, že protestantské cirkvi zatvorili svoje dvere pred posolstvom prvého anjela. Na začiatku týchto dejín vidíme zatvárajúce sa dvere a na konci týchto dejín — dejín druhého anjela — sa dvere opäť zatvárajú: dvere do Svätého miesta, dvere v podobenstve o desiatich pannách.

Tieto dve zatvorenia dverí je dôležité si všimnúť, zvlášť ak sa budete zaoberať dvoma očisteniami chrámu. Kristus očistil chrám dvakrát, keď bol na zemi, a sestra Whiteová nám hovorí, že na konci sveta budú dve očistenia chrámu, tak ako tomu bolo v čase milleritov. Očistenia chrámu v čase milleritov možno vyznačiť pri zatvorení dverí v júni 1842 — prvých dverí chrámu, protestantizmu — a pri druhom očistení chrámu, keď je očistenie chrámu milleritov dokončené.

Budeme sa zaoberať časom meškania. V týchto dejinách druhého anjela čas meškania nastupuje 22. marca 1844 a je ohraničený dvoma očisteniami chrámu. To je posolstvo druhého anjela.

Toto je aj príbeh Gedeona. V príbehu Gedeona boli dve očisťovania, čo je jeden zo symbolov dvoch očistení chrámu a posolstva druhého anjela.

Čas meškania a polnočný výkrik v prorocke

Začnime naše štúdium citátom z Spiritual Gifts, zväzok 1, strany 195, 196. Skúmame čas meškania, aby sme porozumeli jeho spojeniu s Polnočným volaním, pretože nechceme odmietnuť svetlo Polnočného volania; ak to urobíme, spadneme z chodníka dolu do bezbožného sveta.

Anjeli boli poslaní, aby pomohli mocnému anjelovi z neba, a počul som hlasy, ktoré akoby zneli všade: „Vyjdite z nej, ľud môj, aby ste nemali účasť na jej hriechoch a aby ste nedostali z jej rán; lebo jej hriechy dosiahli až po nebo a Boh sa rozepamätal na jej neprávosti.“ Toto posolstvo sa zdalo byť dodatkom k tretiemu posolstvu“ — Teraz práve citovala Zjavenie 18,4: „Vyjdite z nej, ľud môj, . . .“ A hovorí: „Toto posolstvo sa zdalo byť dodatkom k tretiemu [anjelskému] posolstvu a pripojilo sa k nemu, ako sa polnočné volanie pripojilo k posolstvu druhého anjela v roku 1844.“

Posolstvo druhého anjela prichádza v júni 1842 a Polnočný výkrik sa k nemu pripája v auguste 1844. Toto vylatie Ducha na toto posolstvo — výzvu vyjsť z Babylonu — je dejinou, ktorú sestra Whiteová používa na opísanie dejín 11. septembra 2001, keď sa k Posolstvu tretieho anjela pripája štvrtý anjel. Štvrtý anjel je tým okamihom, keď zostupuje mocný anjel zo Zjavenia 18.

„Zdalo sa, že toto posolstvo je dodatkom k tretiemu posolstvu a pripája sa k nemu tak, ako sa polnočný výkrik pripojil k posolstvu druhého anjela v roku 1844. Sláva Božia spočívala na trpezlivých, čakajúcich svätých“ — Na kom spočívala sláva Božia? Na trpezlivých — akých? Čakajúcich. Na trpezlivých, čakajúcich svätých. Dobré? Na čakajúcich svätých; lebo teraz sa nachádzame v dejinách, kde proroctvo hovorí: „Blahoslavený je ten, kto čaká a dôjde k 1335. Ak sa videnie oneskoruje, čakaj naň.“ Ľudia, ktorí prijímú vylatie Ducha Svätého, sú čakajúci svätí.

Sláva Božia spočívala na trpezlivých, očakávajúcich svätých a oni nebojácne vydávali posledné slávnostné varovanie, zvestujúc pád Babylonu a vyzývajúc Boží ľud, aby z neho vyšiel, aby mohol uniknúť jeho strašnému údely.“ — Pravdaže, toto sa vzťahuje na naše dni; no očakávajúci svätí v našich dňoch sú predobrazení očakávajúcimi svätými v milleritských dejinách, na ktoré sa pozeráme.

Svetlo, ktoré bolo vyliate na čakajúcich, preniklo všade, a tí, ktorí mali v cirkvách akékoľvek svetlo a ktorí nepočuli a neodmietli tri posolstvá, odpovedali na volanie a opustili padlé cirkvi.“ — Toto je: „Vyjdite z nej, ľud môj!“ Toto hovorí o tých, ktorí v našej dobe vychádzajú z cirkví Babylona, keď v Spojených štátoch vstúpi do platnosti nedeľný zákon. Sú to padlé cirkvi, cirkvi Babylona.

„Mnohí dospeli do veku zodpovednosti odvtedy, čo boli dané tieto posolstvá, a svetlo na nich svietilo a mali prednosť zvoliť si život alebo smrť.“ — Teraz hovorí, že dnes sú v protestantských cirkvách ľudia, ktorí dospeli do veku zodpovednosti od 22. októbra 1844; a je to tak. Ľudia v protestantských cirkvách dnes neboli nažive, keď Posolstvo tretieho anjela prišlo v dejinách milleritského hnutia. Nie sú braní na zodpovednosť za odmietnutie, ktorého sa protestantské cirkvi dopustili vo svojom časovom období, a toto je kľúčový bod, ktorý si treba všimnúť, ak by ste niekedy skúmali, ako dejiny Krista znázorňujú koniec sveta; pretože technicky, prorocky mohol a mal byť Jeruzalem zničený v roku 34 po Kr.

Židom bolo z 2300 rokov vyznačených v Danielovi 8 a Danielovi 9 odmeraných 490 rokov času skúšky. Týchto 490 rokov sa skončilo v roku 34 po Kr. ukameňovaním Štefana. V tom bode malo byť Jeruzalem z prorockého hľadiska zničený, no zničený nebolo až do roku 70. V knihe Veľký spor sestra Whiteová hovorí o týchto dejinách to isté. Hovorí, že pred rokom 34 boli deti a iní, ktorí nepočuli posolstvo Krista a učeníkov, a Boh im vo svojom milosrdenstve dal čas, aby boli

konfrontovaní s týmto posolstvom pred zničením Jeruzalema. Zničenie Jeruzalema označuje, tak ako aj Kristus, za znázornenie konca sveta.

Tieto dejiny predobrazujú práve tie dejiny, o ktorých hovorí. Keď do Spojených štátov príde nedeľný zákon a posolstvo napokon zaznie padlým cirkvám, Božie deti, ktoré sú teraz v Babylone, nebudú niesť zodpovednosť za odmietnutie, ktorého sa ich cirkvi alebo predkovia dopustili v 19. storočí.

Mnohí dospeli k veku zodpovednosti od času, keď boli dané tieto posolstvá, a svetlo zasvietilo na nich a mali výsadu zvoliť si život alebo smrť. Niektorí si zvolili život a postavili sa na stranu tých, ktorí očakávajú svojho Pána a zachovávajú všetky jeho prikázania. Tretie posolstvo malo vykonať svoje dielo; všetci mali byť ním skúšaní a tí vzácni mali byť povolaní von z náboženských spoločenstiev. Pôsobivá moc uvádza úprimných do pohybu, zatiaľ čo prejav moci Božej drží príbuzných a priateľov v bázni a zdržanlivosti, takže sa neodvážujú, ani nemajú moc, brániť tým, ktorí na sebe pociťujú pôsobenie Ducha Božieho. Posledné volanie je nesené aj k chudobným otrokom a zbožní spomedzi nich vyliievajú v pokorných prejavoch svoje piesne prekypujúcej radosti pri vyhliadke na svoje šťastné vyslobodenie a ich páni ich nemôžu umlčať; lebo strach a úžas ich udržiavajú v mlčaní. Dejú sa mocné zázraky, chorí sú uzdravovaní a veriacich sprevádzajú znamenia a divy. Boh je v tomto diele a každý svätý, nebojácny následkov, nasleduje presvedčenie svojho vlastného svedomia a spája sa s tými, ktorí zachovávajú všetky prikázania Božie; a s mocou šíria tretie posolstvo. Videl som, že tretie posolstvo sa skončí s mocou a silou ďaleko prevyšujúcou polnočné volanie.

V týchto dvoch odsekoch je to už druhý raz, čo porovnáva našu dejinnú skúsenosť pri nedeľnom zákone na konci sveta s dejinami Polnočného volania. Po prvý raz hovorí, že Mocný anjel zo Zjavenia 18 sa pripája k tretiemu anjelovi tak, ako sa Polnočné volanie pripojilo k druhému anjelovi. Hoci sa zaoberá dejinami krízy nedeľného zákona, je zjavné, že ako referenčný bod používa dejiny druhého anjela. Sú to paralelné dejiny.

„Boží služobníci, obdarení mocou z výsosti, s tvármi rozžiarenými a žiariacimi svätým posvätením, vychádzali konať svoje dielo a zvestovali posolstvo z neba. Duše, ktoré boli rozptýlené po všetkých náboženských spoločenstvách, odpovedali na volanie a vzácni boli náhlivo vyvedení z odsúdených cirkví, ako bol Lot náhlivo vyvedený zo Sodomy pred jej zničením.“

Pokiaľ ide o výzvu vyjsť z Babylonu, či už na konci sveta, alebo v posolstve druhého anjela, Lot je symbolom týchto dejín a zničenia Sodomy.

Ak správne rozumieme Danielovi 11, v 41. verši vchádza severný kráľ do slávnej zeme a mnohí sú porazení, ale „títo uniknú z jeho ruky, totiž Edom, Moáb a poprední zo synov Ammonových“. Moáb a Ammón sú deťmi dvoch Lotových dcér. Lotova rodina predstavuje tých, ktorí uniknú z ruky pápežstva v kríze nedeľného zákona.

Sestra Whiteová používa túto symboliku. Padlé cirkvi sú predstavené Lotom a tí vzácni boli urýchlene vyvedení z odsúdených cirkví, tak ako bol Lot urýchlene vyvedený zo Sodomy pred jej zničením. Boží ľud bol pripravený a posilnený vynikajúcou slávou, ktorá na nich zostúpila v hojnej

miere, pripravujúc ich, aby obstáli v hodine pokušenia. Všade bolo počuť množstvo hlasov, ktoré hovorili: „Tu je trpezlivosť svätých; tu sú tí, ktorí zachovávajú Božie prikázania a vieru Ježišovu.“

Keď hovorí o výzve vyjsť z Babylonu na konci sveta, používa dejiny posolstva druhého anjela v období Millerovho hnutia na opísanie tejto výzvy. Posolstvo druhého anjela je výzvou vyjsť z Babylonu a tieto dejiny sú predobrazom dejín krízy nedeľného zákona.

Jedným z biblických odkazov, ktoré Ellen Whiteová používa na opísanie týchto dejín, je príbeh o Sodome a Gomore. Budeme čítať z 1. Mojžišovej 19,1–11, čo je súčasť príbehu o Lotovi.

A večer prišli do Sodomy dvaja anjeli; a Lót sedel v bráne Sodomy. Keď ich Lót uvidel, vstal, aby ich privítal, a sklonil sa tvárou až k zemi. A povedal: Hľa, prosím, páni moji, uchýľte sa do domu svojho služobníka a prenocujte, umyte si nohy, potom ráno vstanete a pôjdete svojou cestou. Ale oni povedali: Nie, prenocujeme na ulici. No veľmi na nich naliehal, takže sa uchýlili k nemu a vošli do jeho domu. A pripravil im hostinu, napiekol nekvasené chleby, a jedli. Ale skôr než si ľahli, muži mesta, muži Sodomy, obstúpili dom zo všetkých strán, mladí i starí, všetok ľud zo všetkých končín. A volali na Lóta a povedali mu: Kde sú tí muži, čo k tebe prišli tejto noci? Vyveď ich k nám, aby sme ich poznali. Vtedy Lót vyšiel k nim ku vchodu, zavrel za sebou dvere a povedal: Prosím vás, bratia moji, nepáchajte také zlo. Hľa, mám dve dcéry, ktoré nepoznali muža; vyvediem vám ich, prosím, a urobte s nimi, čo je dobré vo vašich očiach; len týmto mužom nič neurobte, lebo preto vošli pod tieň mojej strechy. Ale oni povedali: Ustúp! A potom povedali: Tento jeden prišiel ako cudzinec a chce robiť sudcu! Teraz naložíme horšie s tebou než s nimi. A veľmi dorážali na toho muža, na Lóta, a priblížili sa, aby vylomili dvere. Ale tí muži vystreli ruky, vtiahli Lóta k sebe do domu a zavreli dvere. A mužov, ktorí boli pri vchode do domu, ranili slepotou, malých i veľkých, takže sa umárali hľadaním dverí.

Postupné skúšanie a čas meškania

Sestra Whiteová hovorí o postupnom procese skúšky v Kristovej dobe a v dobe milleritov, čím znázorňuje postupný proces skúšky aj pre nás. V Raných spisoch, na strane 259, hovorí:

„Tí, ktorí neprijali posolstvo Jána Krstiteľa, nemohli mať úžitok z učenia Ježiša, ani nemohli mať úžitok zo služby Krista vo svätyni hore.“ Potom hovorí: „Tí, ktorí neprijali posolstvo prvého anjela, nemohli mať úžitok z posolstva druhého anjela, ani nemohli mať úžitok z polnočného volania.“

V tom úryvku v Early Writings, 259, keď sa v čase Kristovom dvere zatvárajú, Židia sú v úplnej temnote, slepote.

Milleritské dejiny Druhého anjela sú dejinami Lota. Dvaja anjeli prichádzajú do mesta (jún 1842), prichádza posolstvo Druhého anjela a Lot ich necháva prenocovať (čas meškania). Nasleduje súd a potom sa zatvárajú dvere (22. október 1844).

Pozrime sa ešte na ďalší biblický príbeh, v ktorom obdobie meškania zodpovedá milleritskej histórii, skôr než to všetko spojíme do jedného celku.

Mojžiš, svätyňa a čas meškania

Ďalším príbehom je, ako Mojžiš prijíma pokyny na vybudovanie svätyne a Zákon.

Na siedmy deň, ktorým bola sobota, bol Mojžiš povolaný hore do oblaku. Hustý oblak sa otvoril pred očami celého Izraela a sláva Hospodinova sa zjavila ako stravujúci oheň. „A Mojžiš vošiel doprostred oblaku a vystúpil na vrch; a Mojžiš bol na vrchu štyridsať dní a štyridsať nocí.“ Patriarchovia a proroci, 313, 314.

Štyridsať dní zotrvania na vrchu nezahŕňalo šesť dní prípravy.

Počas týchto dejín strávil Mojžiš 46 dní prijímaním pokynov na stavbu chrámu, čo je paralelou k 46 rokom od roku 1798 do roku 1844, počas ktorých Pán vzbudil milleritský chrám, aj k 46 rokom Herodesovej prestavby chrámu, zaznamenaným v Jánovi 2:20, ako aj k 46 chromozómom ľudského chrámu. Počas šiestich dní bol Jozua s Mojžišom a spolu jedli mannu a pili z potoka, ktorý stekal z vrchu. Jozua nevstúpil s Mojžišom do oblaku, ale zostal vonku, denne jedol a pil, očakávajúc Mojžišov návrat, zatiaľ čo Mojžiš sa počas štyridsiatich dní postil.

Počas svojho pobytu na vrchu dostal Mojžiš pokyny na zhotovenie svätyne, v ktorej sa mala Božia prítomnosť osobitne zjavovať. „Nech mi urobia svätyňu, aby som prebýval medzi nimi“ (Exodus 25:8), tak znel Boží príkaz.

Tu nachádzame číslo 46 spojené so stavbou svätyne.

Budeme čítať z knihy Exodus a všimneme si čas meškania v tomto príbehu, keďže predobrazuje čas meškania v čase Krista, mileritov a na konci sveta. Čas meškania vytvára prostredie, ktoré umožňuje, aby bolo vyhlásené Polnočné volanie a aby vytvorilo dve triedy uctievačov. Bez času meškania by neboli dané podmienky tejto dejinnej situácie pre to, čo chce Pán dosiahnuť pri Polnočnom volaní. Musíme vidieť, čo čas meškania predstavuje.

A riekol Mojžišovi: Vystúp k Hospodinovi, ty i Áron, Nádab a Abihú a sedemdesiati zo starších Izraela, a klaňajte sa zd'aleka. . . . A Mojžiš vzal polovicu krvi a nalial ju do čiaš; druhú polovicu krvi pokropil na oltár. Potom vzal knihu zmluvy a čítal ju ľudu; a oni povedali: Všetko, čo Hospodin povedal, urobíme a budeme poslúchať. Nato Mojžiš vzal krv, pokropil ňou ľud a povedal: Hľa, krv zmluvy, ktorú Hospodin uzavrel s vami podľa všetkých týchto slov. Exodus 24:1, 6–8.

Toto 46-dňové obdobie, tento čas zotrvávania, je časom, keď Pán vstupuje do zmluvy s ľudom.

Vstúpil Pán v tomto období dejín do zmluvného vzťahu s mileritmi? Áno.

Vstúpil do zmluvy s kresťanskou cirkvou na Letnice v Kristovom čase? Áno.

Tento čas omeškania je teda jedným z medzníkov Pánovho vstupovania do zmluvy s ľudom.

A Hospodin povedal Mojžišovi: Vystúp ku mne na vrch a zostaň tam; a dám ti kamenné dosky, zákon a prikázania, ktoré som napísal, aby si ich učil. Vtedy vstal Mojžiš i jeho služobník Jozua, a Mojžiš vystúpil na Boží vrch. A starším povedal: Čakajte tu na nás, kým sa k vám nevrátíme; a hľa, Áron a Chúr sú s vami; ak bude mať niekto nejakú vec na prejednanie, nech

sa obráti na nich. Potom Mojžiš vystúpil na vrch a oblak zakryl vrch. A sláva Hospodinova spočinula na vrchu Sinaj, a oblak ho zakrýval šesť dní; a siedmeho dňa zavolať na Mojžiša zprostred oblaku. A vzhľad slávy Hospodinovej bol v očiach synov Izraelových ako stravujúci oheň na vrchole vrchu. Mojžiš vošiel doprostred oblaku a vystúpil na vrch; a Mojžiš bol na vrchu štyridsať dní a štyridsať nocí. Exodus 24:12–18.

V dejinách Mojžiša vidíme čas otáľania. Počas tohto času dve tabule symbolizujú zmluvu a Pán vstupuje do zmluvy a dáva Mojžišovi pokyny na stavbu chrámu.

Od roku 1798 do roku 1844, počas tých 46 rokov, Pán budoval mileritský chrám, aby mohol vstúpiť do zmluvy s moderným Izraelom.

Obdobie, o ktorom sme práve čítali v súvislosti s Mojžišom a časom meškania sedemdesiatich starších, sa v biblických dejinách nazýva Letnice — päťdesiat dní po Pasche. Pán prikázal Izraelu, aby Letnice zachovával navždy. V Novom zákone sú Letnice ústredným bodom ranej kresťanskej cirkvi, pripomínajúc práve tieto dejiny. Tie isté zložky nachádzame pri Letniciach v čase Krista, v dejinách milleritov, a tieto zložky sa budú opakovať na konci sveta.

Turíce a čas očakávania v Novom zákone

Pozrime sa na Turíce vo svetle Lukáša 24:44–52, v rámci rozprávania o ceste do Emauz.

Skôr v Lukášovom evanjeliu dvaja učeníci, kráčajúci s Ježišom, prosia Ho, aby zostal s nimi. Biblia používa slovo „zostať“. Je tam vyznačený čas zotrvania, no my chceme v tom istom príbehu označiť iný čas zotrvania.

A povedal im [Ježiš]: Toto sú slová, ktoré som vám hovoril, keď som bol ešte s vami: že sa musí splniť všetko, čo je napísané o mne v Mojžišovom zákone, v prorokoch a v žalmoch. Vtedy im otvoril myseľ, aby rozumeli Písmam. A povedal im: Tak je napísané, a tak Kristus musel trpieť a tretieho dňa vstať z mŕtvych; a aby sa v jeho mene kázalo všetkým národom, počnúc od Jeruzalema, pokánie a odpustenie hriechov. A vy ste svedkami týchto vecí. A hľa, ja na vás zosielať zaslúbenie svojho Otca; ale vy zostaňte v meste Jeruzalem, kým nebudete odiati mocou z výsosti.

Čas otáľania je označený príkazom zotrvať v Jeruzaleme, aby prijali moc. Práve tu dochádza u milleritov k zmocneniu posolstva.

Zotrávať znamená čakať. „Blahoslavený je ten, kto čaká.“ Na čo? Na vystrojenie mocou.

Nemôžete správne porozumieť zmocneniu Polnočného volania, ak neporozumiete času meškania, keď im je prikázané čakať na tú moc. Je to súčasť príbehu. Ak má svetlo, ustanovené za vami, naďalej svietiť, musíte porozumieť celej histórii.

Možno ešte nevidíte, kam to smeruje, ale zajtra sa to vyjasní.

Tri proroctvá a čas meškania

Tri proroctvá priviedli milleritov k mylnej predstave, ktorá spôsobila čas meškania a prvé sklamanie. Tieto proroctvá sú tie isté tri, o ktorých William Miller povedal, že mu boli dané ako východisko: 1335, 2520 a 2300 dní.

Ak rozumiete tomu, že čas meškania je osobitnou súčasťou Polnočného volania, musíte sa spýtať, čo tento čas meškania spôsobilo. Boli to tieto tri časové proroctvá: 1335, 2520 a 2300.

Ak odmietate proroctvo o 2520 a 1335, popierate Polnočné volanie a schádzate z chodníka do bezbožného sveta pod ním.

Tam smerujeme v tomto všetkom.

Zotrúvajú, pretože majú čakať na moc zhora, a v dejinách milleritského hnutia touto mocou bolo Polnočné volanie.

Ale vy zostávajúte v meste Jeruzalem, kým nebudete odiami mocou z výsosti. A vyviedol ich až po Betánii, a pozdvihol svoje ruky a požehnal ich. A stalo sa, keď ich žehnal, že sa od nich odlúčil a bol vzatý hore do neba. A oni sa mu klaňali a navrátili sa do Jeruzalema s veľkou radosťou. Lukáš 24:49–52.

Betánia je predmestím Jeruzalema, asi jeden a pol míle za mestom. V Ježišových dňoch to bola značná vzdialenosť, keďže ľudia chodili všade pešo.

Betánia znamená „Dom chudobných“.

Ježišovým obľúbeným miestom bola Betánia, kde žili Lazár, Mária a Marta.

Stojí za povšimnutie, že triumfálny vstup je dejinnou udalosťou, ktorú sestra Whiteová používa na opísanie polnočného volania.

Predtým, ako Ježiš vstúpil do Jeruzalema pri triumfálnom vjazde, zdržal sa v Betánii, v Dome chudobných. Jestvuje čas zotrúvania, ktorý predchádza triumfálnemu vjazdu, tak ako jestvuje čas zotrúvania, ktorý predchádza polnočnému volaniu. Sú to paralelné dejiny, no my sa stále zaoberáme Lukášom 24:44–52 a očakávaním a zotrúvaním v Jeruzaleme.

V knihe Early Writings, na strane 247, hovoriac o milleritských dejinách, sestra Whiteová hovorí:

Sklamaní z Písem poznali, že se nacházejí v době prodlení a že musí trpělivě očekávat naplnění vidění. Tých důkaz, který je vedl k tomu, aby v roce 1843 očekávali svého Pána, je vedl k tomu, aby Ho očekávali i v roce 1844.

Pri polnočnom volaní sa mileristom otvorilo porozumenie Písmu.

„Sklamaní“ z prvého sklamania z Písem videli, že sa nachádzajú v čase meškania, a tie isté dôkazy, ktoré ich viedli k predpovedi roku 1843 ako návratu Pána, teraz dokazovali rok 1844.

Čo pre nich urobil Pán? Otvoril im porozumenie. Toto je paralelný príbeh k učeníkom.

Jakobov čas meškania a zmluva

V príbehu Jáкова je čas meškania. Tento čas meškania osvetľuje mnohé prorocké pravdy, hoci sa dotkneme len niektorých z nich.

1. Mojžišova 28 od 10. verša ukazuje, že príbeh Jáкова predobrazuje koniec sveta. Jákovovi synovia predstavujú 144 000 na konci sveta.

Jakob mal synov od štyroch žien — od dvoch manželiek, Ráchel a Ley, a od dvoch konkubín. Za svoje manželky musel pracovať: 2520 dní za Leu a 2520 dní za Ráchel. V Jakobovom príbehu vidíme obe obdobia 2520, ktoré predstavujú Severné a Južné kráľovstvo.

Jakob je symbolom milleritskej histórie a 144 000. Jeho príbeh by nám mal poskytnúť svetlo na konci sveta.

A Jákob vyšiel z Beer-šeby a šiel do Charánu. A prišiel na jedno miesto a prenocoval tam, lebo slnko už zapadlo; vzal z kameňov toho miesta a položil si ich pod hlavu, a ľahol si na tom mieste spať. I snívalo sa mu, a hľa, na zemi bol postavený rebrík, ktorého vrch siahla až do neba; a hľa, anjeli Boží po ňom vystupovali a zostupovali. A hľa, Hospodin stál nad ním a riekol: Ja som Hospodin, Boh Abraháma, tvojho otca, a Boh Izáka; zem, na ktorej ležíš, dám tebe i tvojmu potomstvu. A tvojho potomstva bude ako prachu zeme a rozšíriš sa na západ i na východ, na sever i na juh; a v tebe a v tvojom potomstve budú požehnané všetky čela zeme. A hľa, ja som s tebou a budem ťa chrániť všade, kam pôjdeš, a privediem ťa späť do tejto krajiny; lebo ťa neopustím, dokiaľ nevykonám to, čo som ti povedal. Genesis 28:10–15.

Pán vstupuje do zmluvy s Jakobom. Keď Pán vstupuje do zmluvy s Mojžišom a Izraelom, nastáva čas meškania; keď vstupuje do zmluvy s Jakobom, nastáva čas meškania; keď vstupuje do zmluvy s novodobým Izraelom v milleritskej histórii, nastáva čas meškania; a keď vstupuje do zmluvy s kresťanskou cirkvou na Turíce, nastáva čas meškania.

V tomto príbehu, počas času otáľania, Pán otvára porozumenie svojho ľudu pre svoje Slovo, symbolizované rebríkom s anjelmi vystupujúcimi a zostupujúcimi — symbolom spojenia medzi Bohom a človekom.

A Jákob sa prebudil zo svojho spánku a povedal: Veru Hospodin je na tomto mieste, a ja som o tom nevedel. I bál sa a povedal: Aké hrozné je toto miesto! Toto nie je nič iné ako dom Boží a toto je brána neba. 1. Mojžišova 28:16, 17.

Pri polnočnom volaní sa milleritské panny prebúdzajú a stávajú sa Domom Božím. On s nimi vstupuje do zmluvy a robí z nich novodobý Izrael.

Jakub vstal zavčas ráno, vzal kameň, ktorý si bol položil pod hlavu, postavil ho ako pamätný stĺp a vylial olej na jeho vrch. A nazval meno toho miesta Bétel; no meno toho mesta bolo prv nazývané Lúz. 1. Mojžišova 28:18, 19.

„Luz“ je zmenený. Milleriti neboli v roku 1798 Božím ľuďom. Dejiny milleritov sú dejinami toho, ako s nimi vstupuje do zmluvy a robí ich svojím ľuďom, pričom ich mení z „Luz“ na „Bétel“.

A Jákob urobil sľub a povedal: Ak bude Boh so mnou a bude ma chrániť na tejto ceste, po ktorej idem, a dá mi chlieb na jedenie i odev na oblečenie, takže sa v pokoji vrátim do domu

svojho otca, potom bude Hospodin mojím Bohom. A tento kameň, ktorý som postavil ako stĺp, bude Božím domom; a zo všetkého, čo mi dáš, určite Ti oddelím desiatok. 1. Mojžišova 28:20–22.

Jakubov sľub je vstúpením do zmluvy. Prosí Boha, aby ho zachoval na ceste — na starých chodníkoch — a aby mu dal chlieb na jedenie. Milleriti majú jesť svoj vlastný chlieb a nevracať sa k protestantskej pochabosti.

Ak budeme naďalej jesť chlieb, ktorý nám dáva Boh, On bude s nami zachovávať svoju zmluvu. Chlieb a odev v Jákobovom sľube symbolizujú pravdy na Charte z roku 1843, ktorú Ellen White nazýva Skala vekov — Staré chodníky a chlieb.

„Rebrík, ktorý Jákob videl v nočnom videní, ktorého spodok spočíval na zemi a najvyšší stupeň siahla až k najvyšším nebesiam; sám Boh nad rebríkom a Jeho sláva žiariaca na každý stupeň; anjeli vystupujúci a zostupujúci po tomto rebríku žiarivého jasu, je symbolom ustavičného spojenia udržiavaného medzi týmto svetom a nebeskými miestami. Boh uskutočňuje svoju vôľu prostredníctvom služby nebeských anjelov v neustálom styku s ľudstvom. Tento rebrík zjavuje priamy a dôležitý kanál spojenia s obyvateľmi tejto zeme. Rebrík predstavoval Jákobovi Vykupiteľa sveta, ktorý spája zem a nebo. Každý, kto videl dôkazy a svetlo pravdy a prijíma pravdu, vyznávajúc svoju vieru v Ježiša Krista, je misionárom v najvyššom zmysle slova. Je prijímateľom nebeských pokladov a jeho povinnosťou je odovzdávať ich ďalej, šíriť to, čo prijal.“ Fundamentals of Christian Education, 270.

Keď im v čase čakania otvára porozumenie, robí to tým, že po rebríku posielal anjelov hore i dolu.

Ak ste prijali pravdu, máte zodpovednosť deliť sa o ňu. Ak si plníte svoju zodpovednosť, stávate sa rebríkom — komunikačným kanálom. Sme povolaní byť týmto kanálom.

Rebrík predstavoval Krista; on je spojovacím kanálom medzi nebom a zemou a anjeli chodia sem i tam v neprestajnom styku s padlým ľudským rodom. Kristove slová k Natanaelovi boli v súlade s obrazom rebríka, keď povedal: „Veru, veru vám hovorím: Odteraz uvidíte otvorené nebo a Božích anjelov vystupovať a zostupovať na Syna človeka.“ Tu sa Vykupiteľ stotožňuje s mystickým rebríkom, ktorý umožňuje spojenie medzi nebom a zemou. Review and Herald, November 11, 1890.

Jakub má čas meškania; mešká a sníva o rebríku, ktorý predstavuje, že Pán počas času meškania otvára svojmu ľudu porozumenie svojho Slova. V týchto dejinách Pán vstupuje do zmluvy so svojím ľudom, vyvádza ich z Lúzu a činí z nich Bétel — Dom Boží.

Kanál spojenia, znázornený anjelmi vystupujúcimi a zostupujúcimi po rebríku, ktorým je Kristus, je predstavený aj u Zachariáša. Sestra Whiteová to komentuje v Review and Herald z 20. júla 1897, hoci používa odlišný symbol.

„Pomazaní, ktorí stoja pri Pánovi celej zeme, majú postavenie, ktoré bolo kedysi dané satanovi ako zatieňujúcemu cherubovi. Pri svätých bytostiach obklopujúcich jeho trón.“

Čo sú „sväté bytosti“? Anjeli. „Skrze sväté bytosti obklopujúce jeho trón Pán udržiava neustále spojenie s obyvateľmi zeme.“ To je ten rebrík. Lenže tu sestra Whiteová nepoužije rebrík ako symbol.

„Zlatý olej predstavuje milosť, ktorou Boh udržiava lampy veriacich zásobené, aby neblikali a nezhasli. Keby sa tento svätý olej nevylieval z neba v posolstvách Božieho Ducha, nástroje zla by mali nad ľuďmi úplnú moc.

Boh je zneuctený, keď neprijímame posolstvá, ktoré nám posielajú. Tak odmietame zlatý olej, ktorý by vylial do našich duší, aby bol odovzdávaný tým, čo sú v temnote. Keď zaznie volanie: „Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety,“ tí, ktorí neprijali svätý olej, ktorí vo svojich srdciach neprechovávali Kristovu milosť, zistia podobne ako nerozumné panny, že nie sú pripravení stretnúť svojho Pána. Nemajú sami v sebe moc získať olej a ich životy stroskotajú. Ak sa však prosí o Božieho Svätého Ducha, ak naliehame, ako to robil Mojžiš: „Ukáž mi svoju slávu,“ Božia láska bude rozliata v našich srdciach. Skrze zlaté rúry nám bude sprostredkovaný zlatý olej. „Nie mocou ani silou, ale mojím Duchom, hovorí Hospodin zástupcov.“ Prijímaním jasných lúčov Slnka spravodlivosti svetia Božie deti ako svetlá vo svete.“ Review and Herald, 20. júla 1897.

V príbehu Jakuba máme príbeh milleritských dejín. Je tam čas meškania a on vidí rebrík, ktorý predstavuje spojenie medzi nebom a zemou.

Zachariáš nám hovorí o dvoch zlatých rúrach. Rebrík má dve hlavné bočnice, ale Zachariáš ich nazýva dvoma zlatými rúrami.

Máme prijímať posolstvá, ktoré zostupujú po rebríku z neba, a odovzdávať ich iným. Ak to robíme, stávame sa súčasťou rebríka, súčasťou procesu sprostredkovania.

Sestra Whiteová to spája s podobenstvom o desiatich pannách.

V dejinách milleritského hnutia naplňali podobenstvo o desiatich pannách. Jákobov čas otáľania je časom otáľania z Matúša 25 a Habakuka 2: „Keby sa vízia aj oddialila, čakaj na ňu.“

Príbeh Jakuba a Zachariáša predstavuje rovnaké obdobie meškania.

Čas meškania okrem iného naznačuje, že Pán sa chystá rozmnožiť porozumenie svojich nasledovníkov Slovu Božiemu. Ak neprijmete tento svätý olej, ste bláznivá panna.

Keď dospejete k týmto dejinám, keď sa dvere zatvoria a vy ste bláznivou pannou, sestra Whiteová hovorí: „Najsmutnejšie slová, aké kedy boli počuté: „Nepoznal som vás.““

Nemôžete oddeliť čas meškania od Polnočného volania. Čas meškania privodzuje vyliatie Ducha Svätého, ktoré pri Polnočnom volaní otvára Božiemu ľudu porozumenie Slovu a poskytuje olej, ktorý odlišuje múdre panny od bláznivých.

Čas meškania a Kristov korunujúci zázrak

Je čas čakania, keď Kristus vykonal svoj vrcholný čin — vzkriesil Lazára.

Ježiš dostal odkaz: „Lazar je chorý. Príď a postaraj sa oňho.“ Ježiš však neodíšiel hneď.

Sestra Whiteová hovorí, že učeníci sa na tomto potkli. Divili sa, prečo sa nechystá pomôcť svojmu priateľovi alebo preukázať svoju moc ako Mesiáš. On však otáľal.

„Tým, že Kristus otáľal prísť k Lazárovi, sledoval cieľ milosrdenstva voči tým, ktorí Ho neprijali. Zdržal sa, aby vzkriesením Lazára z mŕtvych dal svojmu tvrdohlavému, neveriacemu ľudu ďalší dôkaz, že On je skutočne ‚vzkriesenie i život‘. Nechcel sa vzdať všetkej nádeje pre ľud, tie chudobné, blúdiace ovce domu Izraela. Jeho srdce pukalo pre ich nekajúcnosť. Vo svojom milosrdenstve sa rozhodol dať im ešte jeden dôkaz, že On je Obnoviteľ, Ten, ktorý jediný mohol vyniesť na svetlo život a nesmrteľnosť. Toto malo byť dôkazom, ktorý kňazi nemohli nesprávne vykladať. To bol dôvod Jeho odkladu ísť do Betánie.“ Túžba vekov, 529.

Otáľal, aby im dal ešte jeden dôkaz, že má moc priviesť mŕtvych k životu. Tento vrcholný zázrak, vzkriesenie Lazára, spečatil Božou pečaťou Jeho dielo a Jeho nárok na božstvo. Pri Polnočnom volaní Pán pozdvihuje múdre panny. Toto je znázornením procesu pečatenia. Milleriti boli pečatení, čím poskytli znázornenie pečatenia 144 000. Poučenie z príbehu o Lazárovi je, že Kristus môže vziať človeka mŕtveho v priestupkoch a hriechoch a priviesť ho k životu. V stati o Lazárovi Kristus definuje smrť ako spánok. Všetci spia. On otáľal. Vzkriesi Lazára, privedie ich k životu a položí na nich svoju pečať. Toto je Jeho vrcholný zázrak. V našich dejinách, keď pečatí 144 000, pozdvihuje ich ako zástavu. Zachariáš hovorí, že táto zástava je ako drahokamy v korune. Toto je Jeho korunujúci čin.

S vyliatím a otvorením pravdy v dejinách milleritského hnutia čas meškania označuje okamih, keď Pán otvára pravdu. Rebrík, po ktorom anjeli vystupujú a zostupujú, je miestom, kde prebieha proces zapečatovania.

Víťazný vjazd a polnočný výkrik

Teraz sa pozrieme na Víťazný vstup. Všimnite si, k čomu sestra Whiteová prirovnáva Víťazný vstup v Duchu proroctva, zväzok 4, strana 250.

„Polnočný výkrik nebol nesený ani tak argumentáciou, hoci dôkaz zo Svätého písma bol jasný a presvedčivý. Spreádzala ho podnecujúca moc, ktorá pohýkala dušou. Nebola tam nijaká pochybnosť ani nijaké otázky. Pri príležitosti Kristovho triumfálneho vstupu do Jeruzalema sa ľud, ktorý sa zišiel zo všetkých častí krajiny, aby slávil sviatok, hrnul na Olivový vrch, a keď sa pripojil k zástupu, ktorý sprevádzal Ježiša, zachytil vnuknutie tej chvíle a pomáhal zosilňovať volanie: ‚Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom!‘ [Matthew 21:9.] Podobne aj neveriaci, ktorí prichádzali na adventistické zhromaždenia — niektorí zo zvedavosti, iní iba preto, aby sa vysmievali — pocítili presvedčujúcu moc sprevádzajúcu posolstvo: ‚Hľa, ženích prichádza!‘“

Víťazný vstup predstavuje polnočný výkrik.

Prečítajte si, čo sestra Whiteová hovorí o triumfálnom vstupe v The Youth's Instructor z 21. februára 1901.

Čas Kristovho vstupu do Jeruzalema bol najkrajším obdobím roka. Olivová hora bola pokrytá zeleňou a háje sa nádherne skveli rozmanitým listím. Z krajov okolo Jeruzalema prišlo na sviatok mnoho ľudí s vrúcnuou túžbou uvidieť Ježiša.

Prečo? Pretože počuli o Lazárovi.

Vrcholný zázrak Spasiteľa, keď vzkriesil Lazára z mŕtvych, mal na ľud podivuhodný účinok a na miesto, kde sa Ježiš zdržiaval, pritiahol veľký a nadšený zástup.

A tak sa zdržiava v Betánii pred triumfálnym vstupom.

To sa vzťahuje na čas očakávania.

Popoludnie už bolo z polovice preč, keď Ježiš poslal svojich učeníkov do dediny Betfage so slovami: „Choďte do dediny, ktorá je naproti vám, a hneď nájdete priviazanú oslicu a s ňou osliatko. Odviažte ich a privedte ich ku mne. A ak by vám niekto niečo povedal, poviete: Pán ich potrebuje; a hneď ich pošle.“

„Počas svojej služby to bolo po prvý raz, čo Kristus súhlasil, aby išiel na zvierati, a učeníci si to vyložili ako znamenie, že sa chystá uplatniť svoju kráľovskú moc a autoritu a zaujať svoje miesto na Dávidovom tróne. S radosťou vykonali zverené poslanie. Našli osliatko, odviazali ho a privedli ho k Ježišovi, ktorý si naň sadol. Keď Ježiš zaujal svoje miesto na zvierati, ovzdušie sa naplnilo jasotom chvály a triumfu. Neniesol nijaký vonkajší znak kráľovskej dôstojnosti, nemal na sebe slávnostné rúcho ani ho nesprevádzali vojaci. Bol však obklopený zástupom vzrušeným očakávaním. Práve vzkriesil mŕtveho. Ľud sa domnieval, že prichádza ako Spasiteľ Izraela. Kto boli títo ľudia?“

Mnohí sa sami utešujú tým, že hodina oslobodenia Izraela je na dosah. Vo svojej predstavivosti vidia rímske vojsko rozprášené a vyhnané z Jeruzalema a židovský národ opäť slobodný od jarma utláčateľa. Z úst do úst prechádza otázka: „Či v tomto čase zasa obnovíš kráľovstvo Izraelu?“ Mnohí v zástupe si pripomínajú slovo proroka: „Plesaj veľmi, dcéra Siona; jasaj, dcéra Jeruzalema: hľa, tvoj kráľ prichádza k tebe: je spravodlivý a prináša spasenie; pokorný a jazdí na oslovi.“ Každý sa usiluje predčiť druhého v odpovedi na prorockú minulosť. Výkrik sa ozýva z hôr i dolín: „Hosanna Synovi Dávidovmu:“—Polnočný výkrik—„Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom; hosanna na výsostiach.“

V tom sprievode nebolo počuť nijaký nárek ani kvílenie. Tí, ktorí boli kedysi slepí, ale ktorým Syn Boží uzdravil oči, kráčali na čele.

Kto ide vpred? Tí, ktorí kedysi bývali laodicejskými.

Tlačili sa tesne k Ježišovi, zatiaľ čo ten, ktorého vzkriesil z mŕtvych, viedol zviera, na ktorom jazdil. Tí, čo boli kedysi hluchí a nemí, teraz uzdravení, pomáhali zosilňovať radostné hosana. Chromí, teraz chodiaci, lámali palmové ratolesti a prestierali ich na Jeho ceste.

Malomocný, kedysi vylúčený zo spoločnosti, tam bol, očistený mocou Spasiteľa. Rozprestrel svoj odev na ceste pred Spasiteľom a zvolal: „Ó, vzdávajte vďaka Hospodinovi, lebo je dobrý, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky.“

Uzdravený posadnutý bol tam, teraz už pri zdravom rozume, a pripájal svoje svedectvo: „Pán mi učinil veľké veci, z čoho sa radujem.“

Vzkriesení mŕtvi tam boli a chválili Ho. Vdova i sirota rozprávali o Jeho podivuhodných skutkoch. Malé deti, tí, ktorí boli uzdravení z chorôb, i tí, ktorí boli privedení späť z hrobu, vystielali cestu Vykupiteľa palmovými ratolesťami a kvetmi.

Ježiš teda prebýva v Dome chudobných, čo poukazuje na čas meškania.

Prečo? Pretože sa chystá vyliat' svojho Svätého Ducha a otvoriť ich porozumenie, čo sa vzťahuje na Polnočné volanie.

V tomto príbehu prichádza ako Kráľ, čo sa vzťahuje na 22. október 1844. Prichádza Ježiš 22. októbra 1844 prijať kráľovstvo? Áno.

Toto je triumfálny vstup a sú takí, ktorí pozdvihnú polnočný výkrik.

Kto sú títo ľudia? Sú to tí, ktorých premenila moc Krista.

Posolstvo Kristovej spravodlivosti, Jeho moci premeniť nás zo slepých na vidiacich, z mŕtvych na živých, z malomocných na čistých, je nesené v príbehu Víťazného vstupu, ktorý predobrazuje Polnočný výkrik. Čo nesie toto posolstvo?

Na čom Kristus jazdí? Na oslovi. Je to Posolstvo islamu, ktoré nesie posolstvo Kristovej spravodlivosti.

V roku 1840 bolo zmocnenie posolstva prvého anjela spojené so zadržaním islamu. Prvé posolstvo vedie k druhému posolstvu; nemožno ich oddeliť.

Prvé posolstvo nesie druhé posolstvo.

Prvé posolstvo bolo potvrdené, keď bol islam zadržaný, čím sa naplnilo proroctvo. Toto potvrdenie posilnilo posolstvo prvého anjela a viedlo k tomu, že protestanti pred ním zatvorili svoje dvere.

Zatvorenie dverí protestantskými cirkvami bolo odmietnutím Posolstva islamu.

Milleritské dejiny sú predobrazom našich dejín.

Posolstvo Kristovej spravodlivosti v čase spečat'ovania 144 000, keď Pán vylieva svojho Svätého Ducha a otvára Písma laodicejčanom a malomocným adventizmu, je opäť nesené oslom — Posolstvom islamu.

V lete a na jeseň roku 1844 bolo dané ohlasovanie: „Hľa, ženích prichádza.“ Vtedy sa vyvinuli dve skupiny, znázornené múdrymi a pochabými pannami — jedna skupina, ktorá s radosťou očakávala Pánovo zjavenie a usilovne sa pripravovala, aby Ho stretla; druhá skupina, ktorá pod vplyvom strachu a konajúca z popudu, uspokojila sa s teóriou pravdy, no bola zbavená Božej milosti. V podobenstve, keď ženích prišiel, „tie, ktoré boli pripravené, vošli s ním na svadbu“. Príchod ženicha, ktorý je tu predstavený, nastáva pred svadbou. Svadba predstavuje Kristovo prijatie Jeho kráľovstva. . . . The Great Controversy, 427

Triumfálny vstup je príchodom Kráľa. Dňa 22. októbra 1844 prijíma kráľovstvo. Toto je triumfálny vstup.

Práve v tomto časovom období sú tieto dve triedy zapečatované vo svojom údele.

Hlásanie: „Hľa, Ženích prichádza,“ v lete roku 1844 viedlo tisíce k očakávaniu bezprostredného príchodu Pána. V ustanovenom čase Ženích prišiel, nie na zem, ako ľud očakával, ale k Starodávnemu v nebi, na svadbu, na prevzatie svojho kráľovstva. „A tie, ktoré boli pripravené, vošli s ním na svadbu; a dvere boli“ — čo? — „zatvorené.“ Nemali byť osobne prítomní na svadbe; lebo tá sa odohráva v nebi, zatiaľ čo oni sú na zemi. Nasledovníci Krista majú „očakávať svojho Pána, keď sa vráti zo svadby.“ Lukáš 12:36. Majú však rozumieť jeho dielu a vierou ho nasledovať, keď vstupuje pred Boha. V tomto zmysle sa o nich hovorí, že vošli na svadbu.“ Veľký spor, 427.

Biblické odkazy na čas meškania

Niekoľko textov Písma poukazuje na čas meškania. Rýchlo si ich prejdeme a zakončíme výrokom sestry Whiteovej.

Keď ženích meškal, všetky zadriemali a zaspali. Matúš 25,5.

Práve tu, 22. marca 1844, s odkazom na čas meškania.

22. marec 1844 nie je predpoveďou biblického proroctva. Je to dátum, ktorý milleriti nesprávne pochopili, no viedol k prvému sklamaniu a označil čas meškania.

Písma netvrdia, že čas omeškania spôsobuje Boh. Spôsobuje ho nepochopenie ľudu: „Ak sa videnie oneskoruje, čakaj naň, lebo sa iste splní, neoklame.“

Blahoslavený je ten, kto čaká a dosiahne tisíc tristo tridsaťpäť dní. Ale ty chod' svojou cestou až do konca; lebo odpočinieš si a povstaneš ku svojmu údely na konci dní. Daniel 12:12, 13.

Toto možno čítať dvoma spôsobmi. Tak či onak:

Blahoslavený je ten, kto očakáva a dosiahne tisíc tristo päťdesiatpäť dní. Ale ty chod' svojou cestou až do konca; lebo odpočinieš si a postavíš sa vo svojom údele na konci dní.

Požehnanie dosiahnuť 1335 nie je iba otázkou dosiahnutia konca časového proroctva. Na grafe sa 1335 končí v roku 1843. Požehnanie nie je iba koncom proroctva, ale skúsenosťou času meškania. Požehnanie nastáva medzi časom meškania a 22. októbrom 1844. Tu máte čakať. „Blahoslavený je ten, kto očakáva.“

Preto bude Hospodin čakať, aby vám mohol byť milostivý, a preto bude vyvýšený, aby sa nad vami mohol zmilovať; lebo Hospodin je Boh súdu: blahoslavení sú všetci, ktorí očakávajú na neho. Izaiáš 30:18.

Čakanie trvá od času meškania až do 22. októbra 1844. Ak na Neho čakáte, budete požehnaní.

Lebo videnie je ešte na určený čas, ale na konci prehovorí a nebude klamať; keby sa aj zdržalo, čakaj naň, lebo isto príde, nezamešká. Habakuk 2:3.

Nedorozumenie milleritov spôsobilo čas meškania. Videnie je určené na ustanovený čas — 22. október 1844. Nezlyhá, ale pre nedorozumenie sa vám bude zdať, že mešká.

Navrhol Pán toto nedorozumenie? Áno. Sestra Whiteová to hovorí.

Pán vyvolal nedorozumenie prostredníctvom mapy z roku 1843. William Miller povedal, že nikdy jednoznačne neurčil rok 1843, ale v roku 1843 ho bratia požiadali, aby odstránil „ak“ a označil rok 1843 ako medzník. Sestra Whiteová hovorí, že ide o prorocký medzník, o naplnenie Habakuka 2. Tento medzník, dogmaticky určujúci rok 1843, vyvolal čas meškania.

„Blahoslavené sú oči, ktoré videli veci, ktoré bolo vidieť v rokoch 1843 a 1844. Posolstvo bolo dané. A s opakovaním tohto posolstva by nemalo byť nijaké meškanie, lebo znamenia časov sa naplňajú; záverečné dielo musí byť vykonané. Veľké dielo bude vykonané v krátkom čase. Čoskoro bude z Božieho ustanovenia dané posolstvo, ktoré vzrastie v mocné volanie. Vtedy Daniel povstane vo svojom údele, aby vydal svoje svedectvo.“ Manuscript Releases, zväzok 21, 437.

Všimnite si Daniel 12,12.13: „Blahoslavený je ten, kto očakáva a dôjde k tisíc tristo tridsiatim piatim dňom.“ — „Blahoslavený je ten, kto dôjde k 1335. Blahoslavený je ten, kto dôjde k roku 1843,“ to je verš 12.

Verš 13:

Ale ty choď svojou cestou až do konca; lebo odpočinieš si a povstaneš ku svojmu údely na konci dní. Daniel 12,12.13.

Sestra Whiteová spája verše 12 a 13 a hovorí, že blahoslavenstvo 1335 sa naplnilo v rokoch 1843 a 1844. Nejde o časový bod, ale o tých, ktorí očakávajú Kristov triumfálny vstup do Jeruzalema, rozoznávajú anjelov vystupujúcich a zostupujúcich po rebríku a vstupujú do zmluvy s Pánom, keď im dáva dve tabule zmluvy.